

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး ရွှေလင်းယုန်

တတိယအကြိမ်

လူနှစ်ယောက်ဟာ ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်တည်းကနေပြီး
 အပြင်ဘက်ကြည့်တယ်။ တစ်ယောက်က မိုးရွာထားလို့
 သစ်ပင်တွေ သစ်ရွက်တွေ ဖုန်မလိမ်းဘဲ စိမ်းစိုပြီး
 လန်းဆန်းနေတာကို မြင်ပြီး လောကရဲ့သာယာမှုကို
 အရသာ ခံလိုက်တယ်။

တခြားတစ်ယောက်ကတော့ အဲဒီမိုးရွာထားလို့ပဲ
 ရွံ့စွတ်ကြီးပေါက်နေတာကို မြင်ပြီး လောကကြီးရဲ့
 ညစ်ပတ်ပေရေမှုကို နှာခေါင်းရှုံ့တယ်။

ဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ တစ်နေရာထဲကနေပြီး
 တစ်နေရာထဲကို ပြိုင်တူ ကြည့်ကြတာပဲ။
 ဒါပေမဲ့ မြင်တာက တစ်ခြားစီ မြင်နေကြတယ်။

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

ရွှေလင်းယုန်

ISBN9789997112385

MML14

9 789997 112385

1,500.00KS

ရွှေလင်းယုန်၊ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

အပြင်အဆင်အင်အက်စ်အို၊ စာမျက်နှာ ၁၂၇ မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ ဧင်တီx ၁၈.၅ ဧင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၅၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၁ ခုနှစ် သိဟရတနာစာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်မူ၊

ရောင်းစျေး ၁၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ရွှေလင်းယုန်

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

တစ်စောင်ကြိုက်၊ ၂၀၁၅

mgyc.com

2010-2011

2010-2011

mgyc.com

ပဏာမ

ပဲခူးရိုးမတစ်ခုတွင် . . .

တစ်ခဏဆီက ကောင်းစွာ လင်းလျက်ရှိရာမှ . . .

ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းပင် မိုးတိမ်များ အလိပ်
လိုက် အလိပ်လိုက် တက်လာပြီးလျှင် အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် ရံဝန်း
ဆိုင်းဆို့လိုက်သောကြောင့် တောင်တစ်လွှားတွင်သာမဟုတ် မိမိတို့
ရွာကလေးများဆီမှာပင် မိုင်းမိုင်းညိုညိုဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

စောစောက ချစ်ချစ်တောက်ပူလောင်လျက် အိုက်စပ်စပ်ကြီးဖြစ်နေ
ရာ မိမိအဖို့ ဤမျှ အိုက်စပ်ပူလောင်ခြင်းဒဏ်ကို အတန်ငယ်ကျင့်သားရ
၍ ခံယူနိုင်သလောက် ခံယူနိုင်ပြီဖြစ်သော်လည်း ယခု မိုးသားကလေး
များ၏အစွမ်းဖြင့် အပူရှိန်ယုတ်လျော့သွားသည့်အခါတွင် အအိုက်
အစပ်မှာ သိသိသာသာကြီး ပျောက်ကွယ်လွင့်စဉ်သွားသောကြောင့်
မိုးသားကလေးများကိုပင် ကျေးဇူးတင်မိလေ၏။

မိမိတွင်လော ဟူငြားအံ့ မိမိသာလျှင် ဤမိုးသားတိမ်လိပ်များကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ခရီးကြိုဆိုကာ နှစ်ခြိုက်ရွှင်မြူးနေမိသည်မဟုတ်ဘဲ ရွာထဲရှိ ကလေးများသည်လည်း သူတို့၏ ကိုင်တွယ်နေကျ ကစားစရာ ကလေးများကို စွန့်ပစ်ကာ “မိုးတွေတက်လာပြီဟေ့ . . . မိုးရွာတော့မယ်” ဟု တိမ်လိပ်များကို လက်ညှိုးထိုးညွှန်ရင်း ခုန်သူခုန် ပေါက်သူ ပေါက်နှင့် ယောက်ယက်ခတ် ဝမ်းသာမြူးထူးနေသည်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် ထိုသို့ သူတို့ဝမ်းသာမြူးထူးခြင်းကို မြင်ရသည့်သူမှာ အပျော်ဓာတ် ကူးစက်ကာ မြူးထူးခုန်ပေါက်ချင်အောင်ပင် ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။

ကွင်းပြင်များကိုဖြတ်ကျော်၍ ကြည့်လိုက်လျှင် စောစောက ပူလောင်လွန်းလှသောကြောင့် အလွန်ပျင်းရိလေးလံ ထိုင်းမှိုင်းစွာနှင့် လှုပ်ရှားသွားလာနေသော ကျွဲနွားများနှင့် မြင်းများမှာ မိုးပေါ်သို့မော့၍ နှုတ်သီးဖြင့် အနံ့ခံသူနှင့် အမြီးနံ့သူနံ့ မြူးပျော်လျက်ရှိသည်ကိုတွေ့မြင်နိုင်၏။

ထိုအတွင်း ရှောင်တခင် မိုးသက်ကလေး ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသောကြောင့် နေပူရှိန်အောက်မှာ လေးငါးခြောက်လခန့် ဝပ်၍နေခဲ့ရသော သစ်ပင်ကြီး သစ်ပင်ငယ်တို့မှာ ယခုမှပင် ရန်သူ၏ ချုပ်နှောင်ရာ လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်လာကြသည့်အလား အားရဝမ်းသာ ဘယ်ညာလူးလွန် အညောင်းဆန်နေကြသည်။ ယခင်က မိမိတို့အား ကယ်တင်မည့်သူပေါ်မလာ။ ယခုမှ ပေါ်လာသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ လှုပ်ရှားပြလျက် နှုတ်ဆက်ကြ ဆီးကြိုကြသည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်ခန့်က ပူလွန်းအိုက်လွန်းသဖြင့် မလှုပ်ချင် မရှားချင် မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင်ဖြစ်နေရာမှ ယခုသော် . . . လတ်တလောချက်ချင်း ရွာကလေးတစ်ရွာလုံး ကလေးရော လူကြီးပါမကျန် သစ်ပင်ကျွဲနွားများပါ မလွတ် မသက်ဓာတ်အား ပြန်လည်ဝင်ရောက်ကာ

ရွှင်လန်းလာကြသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါမှပင် စောစောက အဘယ်မျှ လောက် အရှင်လတ်လတ် သေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြသည်ကို သတိပြုမိ နိုင်တော့၏။

စင်စစ်သော်ကား ဤသဘောတရားကို ကျွန်တော့်အဖို့ရာတွင် ယခု မှ သတိပြုမိသည်မဟုတ်။

လွန်ခဲ့သည့် လေးငါးဆယ်နှစ်ကပင် သတိပြုဆင်ခြင်မိခဲ့သည်ဟု ကောင်းစွာပြောနိုင်လေသည်။

ဤသဘောတရားကိုသာမဟုတ် ဤသဘောတရားတမျှ အလား တူသော သဘောတရားများကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဤသဘောတရား ထက်ပိုမိုလေးနက်သော သဘောတရားများကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာ သတိပြုဆင်ခြင်မိသည့်အတွက်ပင် ကျွန်တော်သည် ယခု နေရာသို့လာကာ ယခုအဖြစ်မျိုးတွင် ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ဤ စကား၏ ဟုတ်မှန်ခြင်းကို ကျွန်တော့်ထက် ပိုမိုသက်သေခံနိုင်သောသူ မှာ အယုတ်အားဖြင့် တစ်ကျိပ်ထက် မလျော့နိုင်ကြောင်းကို ပြန်လည် ရေတွက်စဉ်းစားလိုက်မိသောအခါ . . .

နောက်ကြောင်းတို့သည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု စီကာစဉ်ကာ ပေါ်ထွက် လာလေ၏။

တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်ပိုမိုပြင်းထန်လာသော မိုးသက်လေကလေး သည် ဦးနှောက်ထဲတွင် အတင်းအုပ်ဆိုင်းဖိနှိပ်၍ ချုပ်နှောင်ထားအပ် သော နောက်ကြောင်းအဖြစ်အပျက်စာအုပ်ကလေး၏ စာရွက်များကို အတင်းဝင်ရောက် မွှေယူပြီးလျှင် တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် အချက်ကျလှန် ၍ ပြပေးနေဘိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေ၏။

မိုး၏ကျေးဇူး

လွန်ခဲ့သော လေးငါးနှစ်က ဓာတ်ပုံဟုဆိုလျှင် ယခုအချိန်တွင် တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး မှေးမှိန်ဝိုးဝါး၍ဖြစ်စေ၊ ပိုးစားခြောက်၍ဖြစ်စေ ပျက်ပြားနေလိမ့်မည်ဖြစ်သော်လည်း မှတ်ဉာဏ်ထဲ၌ အမြဲကိန်းအောင်း နေခဲ့သော ဓာတ်ပုံမှာကား ယခုလောလောဆယ် မျက်စိအောက်တွင် ပင် ရိုက်ယူဆေးကူးလိုက်သကဲ့သို့ပင် လွန်စွာပင် ရှင်းလင်းပြတ်သား လှပေ၏။

အတင့်ကလေး၏ ထိုနေ့က မျက်နှာကလေးကို ယခုတိုင် ပြတ် ပြတ်သားသားကြီး အမှတ်ရနေသေး၏။

ကျောင်းအဆင်းအိမ်သို့အပြန် လမ်းမတ်တတ်ကြီး၌ မိုးမိခဲ့ရာတွင် ထိန်ပင်ကြီးအောက်သို့ ဝင်ရောက်မခိုနိုင်မီ ပက်ဖျန်းလိုက်သော မိုးရေ မိုးပေါက်ကလေးများသည် အတင့်၏မျက်နှာကလေးပေါ်၌ အစုလိုက် အစုလိုက် ဝပ်၍နေကြတုန်းပင်။

ဆံစကလေးများပေါ်တွင် တွဲလွဲခိုလျက်ရှိသော မိုးပေါက်ကလေး တို့သည် အသည်းယားစရာကောင်းသော အစွန်အဖျားနေရာမှ ပိုမို ဤညီညွတ်သော နဖူးပြင်ဆီသို့ ဆင်းရကောင်းနိုးနိုး မဆင်းရကောင်း နိုးနိုးနှင့် ရပ်နားတွေဝေပြီး စဉ်းစားနေကြတုန်းပင်ရှိလေ၏။

တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ လေပြင်းတစ်ချက်ငွေ့၍ သဲမဲစွာပက် ဖျန်းလိုက်သော မိုးရေမိုးပေါက်များသည် ပေါင်ဒါမှုန့် အလိုက်သင့် ရေးခြယ်ထားသဖြင့် ဖြူဖွေးညီညွတ်နေသော မျက်နှာပြင်ကလေးမှ ပေါင်ဒါမှုန့်များကို အတင်းတိုက်ဖျက် ဖယ်ရှားပြီးနောက် နဂိုအသား၏ ဖြူဖွေးသော အပြင်တွင် စိမ်းလဲ့လဲ့တစ်မျိုး၊ နီမြန်းမြန်း တစ်သွယ်၊ ခက်မြှာစီခြယ်လျက်ရှိသော ကြောသေး၊ ကြောငယ်တို့ကို လှလှဝဝကြီး ကြည့်ရှုလေတော့ဟု လှုပ်၍ပြပေး၏။

ပေါင်ဒါလိမ်းခြယ်ထားသည်ကို အမြဲမြင်ခဲ့ရာမှ ယခုလို မိုးပေါက် များ၏အကူအညီဖြင့်ပကတိအသားအရေ အသွေးအရောင်ကိုမြင်သော အခါ 'တင့်ကလေး၏' သဘောကို နားမလည်နိုင်အောင်ပင် ရုတ်တရက် ဖြစ်မိသည်။

အဘယ်ကြောင့် ထိုထက်လှသော အလှကို ထိုထက်မလှသော ပေါင်ဒါဖြင့် ဖုံးဖိ၍ ထားချင်ရပါလိမ့်မည်နည်း။

ပေါင်ဒါလိမ်းလိုက်သောအခါ မျက်နှာပြင်တစ်ပြေးတည်းညီညာ စွာဖြူဖွေးလျက် ရှိရုံသာရှိလျက် ယခုကဲ့သို့ ပေါင်ဒါမရှိသည့်အခါတွင် ကား ဖြူဖွေးသည့်အသားပြင်ပေါ်၌ အလွန်အလွန် နုနယ်သေးငယ် သော အကြောစိမ်းကလေးများ၊ အကြောနီကလေးများ ယှက်သန်းနေ ကြသည့်အတွက် ပိုမို၍ ကြည့်ကောင်းသည်မဟုတ်ပါလော။

ရွှေပေါ်တိုက်စားပြီး သစ်သားဟောင်းတစ်ခုကို ဆေးအထပ်ထပ် တင်၍ တိုက်သုတ်ထားခြင်းဖြင့် တစ်ပြေးတည်းညီညာမှုကိုသာ ရှေးရှု

ခြင်းထက် သူ့နဂိုအကွက်များ၊ အကြောများကို အလိုက်သင့်ဖော်ပြ
ပေးထားခြင်းက စင်စစ် ပိုမို၍ ကြည့်ရှုကောင်းသကဲ့သို့ အတင့်ကလေး
မှာ ယခုလိုအတိုင်းသာ ကြည့်ကောင်းချင်တိုင်း ကြည့်ကောင်းနေတော့
သည့်အတွက်စူးစူးစိုက်စိုက်ပင် ကြည့်နေမိ၏။

သို့သော် အတင့်ကား သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသည်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်
ဘဲ ပိုမိုသဲသည်ထက် သဲမဲလာသော မိုးကိုကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းကလေး
များစုကာ . . .

“သိပ်ဆိုးတာပဲ ကိုဝေ၊ အတင့်တော့ ဒီမိုးကို ဘယ်လိုမှန်းမှန်း မသိ
ဘူး။ သိပ်မှန်းတာပဲ။ ကြည့်ပါလား။ မဆင်ဘဲနဲ့ ဖြုန်းခနဲ ရွာချတာကို
ဟိုသစ်ပင်ကြီးအောက်က လူတွေလည်း အတင့်လိုပဲ မိုးရွာမယ်မထင်လို့
ထီးကလေး ဘာကလေးယူမလာတာနဲ့ ရွဲကုန်ပြီကြည့်ပါဦး။ ဟိုမှာလည်း
ဈေးသည်တွေ ဒုက္ခရောက်လိုက်ကြတာ ဈေးဗန်းတွေ ဒီတိုင်းပစ်ခဲ့တဲ့လူ
တွေတော့ ပက်လက်လန်ရော သူတို့အမြတ်ကလေးတွေ ကုန်ရောပေါ့။
မိုး . . . မိုး သိပ်ကိုဆိုးတဲ့မိုး”

ပထမတော့ ကျွန်တော့်အားလှမ်း၍ပြောနေပြီး စကားအဆုံးသတ်
တွင် သူ့ဘာသာသူ ပြောနေသကဲ့သို့ တစ်လုံးချင်းလေးလေးပင်ပင်
ပြောလေ၏။

ထို့နောက်မှ သတိရသွားသကဲ့သို့ . . .

“ဟင် . . . ကိုဝေလည်း ရွဲလိုပါပဲလား။ ဒီလိုဆိုရင် ကိုဝေမိုးကာ
ကို ကိုဝေပဲ ပြန်ယူလေ၊ အတင့်ဘက်က ဒီသစ်ကိုင်းကြီးကွယ်နေလို့
နည်းနည်းသက်သာတယ်။ ရော့ . . . ရော့”

ဟုပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ချွတ်ပေးမည်လုပ်သောကြောင့် ကျွန်တော်
က ပျာယီးပျာယာပင် . . .

“အို . . . နေပါစေ။ ကိုဝေကိုစိုလို့ မထူးပါဘူး။ အတင့်သာ မစို

စေချင်လို့ တမင်ပေးတာ ဝတ် . . .ဝတ်ထား”

ဟု ကသောကမျော တားရလေ၏။

သို့ရာတွင် တား၍မရဘဲ အတင်းချွတ်ပေးနေမည် စိုးသောကြောင့် စကားကိုလှီးလွဲကာ . . .

“အတင့် . . .မိုးကို သိပ်ပြီးမုန်းသကိုး။ မိုးဟာ . . .”

“အို . . .ကိုဝေ ဘယ်လိုပဲ မိုးဘက်က ရှေ့နေလိုက်လိုက်၊ မိုးဆို ရင် လူတိုင်းမုန်းတာပဲ ကြည့်ပါလား။ ဟိုမှာ . . . လူတွေ လူတွေ ကြွက်စုတ်ဖြစ်နေကြတာ။ ဒါနဲ့တောင် မိုးကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာလား”

ဟု စကားကို ကုန်အောင်မပြောရမီ ကြားဝင်ဖြတ်ပြောသော ကြောင့် . . .

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် အတင့်။ ကိုဝေ ဘယ်သူ့ဘက်ကမှ ရှေ့နေ လိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ မိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီလူစုလောက်သာ ကြည့် ပြောလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဪ . . .ကိုဝေနယ် အတင့် ဒီလူစုလောက်သာ ကြည့်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်မြို့လုံး အို . . . ကုန်ကုန်ပြောမယ်။ တစ်ပြည်လုံး ကို ကြည့်ပြီးပြောတာသိလား။ ကိုဝေ မယုံရင်လျှောက်မေးလေ မိုးကို မုန်းတဲ့လူနဲ့ မမုန်းတဲ့လူ ဘယ်သူက ပိုသလဲလို့”

*

(၂)

ကျွန်တော့်ထံမှ နောက်ထပ်စကားလာစရာ မကျန်တော့သည်ကို အားရသည့်အပြုံးများပင် ပြုံး၍ပြောလေ၏။

ထိုအတွင်း ကျွန်တော်တို့ရှိရာ သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ အပြေးလာလျက် ရှိသော လှမောင်ကိုမြင်ရလေ၏။

လှမောင်လည်း သစ်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် . . .

“ရွာလိုက်တဲ့ မိုးကွာ လွန်ရော။ ငါ မင်းတို့အမိ လိုက်လာတာ တောင်မရဘူး ရွဲကုန်တာပဲ”

ဟုပြောရင်း ပုဆိုးအဖျားကိုစု၍ ရေညှစ်ချနေ၏။

“ကိုလှမောင် ရှင်မိုးကို ချစ်သလား မုန်းသလား”

လှမောင်မှာ အတင့်ကို အံ့ဩသကဲ့သို့ ကြည့်ရင်း. . .

“ဘာဟ . . .”

ဟုမေးပြီးလျှင် လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်ကာ မျက်နှာပေါ်သို့ စိး ကျနေသော မိုးရေများကိုသုတ်နေလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင် အခုလို မိုးရွာတာ ကြိုက်သလား၊ မကြိုက်ဘူးလားလို့”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒါတော့ အရူးမဟုတ်ဘဲ ကြိုက်ရအောင်”
အတင့်သည် လှမောင်၏ ရှုံ့တွဖြေဆိုသော မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးဆီသို့ လှမ်း၍ကြည့်ပြီး ပြုံးလေ၏။

နှုတ်ကမဟုတ်သော်လည်း . . .

“ကဲ . . . ဘယ်နှယ်ရှိစ”

ဟုမေးမြန်းပြောင်လှောင်နေသကဲ့သို့ ထင်ရလေ၏။

ကျွန်တော့်မှာ ပြန်၍မဖြေလို။

အတင့်၏ လှပဝင်းထိန်နေသော မျက်နှာကလေးနှင့် စူးရှပြောင်လက်နေသော မျက်လုံးကလေးသာ ကြည့်ကောင်းတိုင်း ကြည့်နေမိလေ၏။

အတင့်၏အလှကို ကျောင်းခန်းထဲတွင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မြင်နေသော်လည်း ယခုမှပင် ကျွန်တော်ထင်မြင်သည်ထက် ပိုလှနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ကြည့်လေလေ ကြည့်မဝနိုင်လေလေဖြစ်ကာ စကားပင် ပြန်၍ မပြောလိုဘဲဖြစ်နေမိ၏။

အတင့်မှာ ဤတွင် မလုံသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ . . .

“ကဲ . . . ပြောဦးလေ ကိုဝေ၊ မိုးဟာ ကြိုက်စရာလား”

ဟု စကားဖြင့်ဖုံးရန် ကြိုးစား၏။

အတင့်သည် လှမောင်အား တစ်ချက်ပြုံးပြပြီးနောက် . . .

“ပရော်ဖက်ဆာကြီး စကားပြောတော့မယ် နားထောင် . . . နားထောင်”

ဟုပြောပြီးလျှင် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြုံးစေနှင့် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် . . .

“အတင့်ကတော့ နောက်ဖို့ပဲ။ ကိုဝေပြောတာကို စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး နားထောင်စမ်း၊ မိုးကိုဒီအချိန်မှာ လူတိုင်းမျှော်တယ်။ လူမဆိုထားနဲ့ အတင့်ရာ။ တိရစ္ဆာန်များတောင် မျှော်ကြတယ်။ သစ်ပင်တွေလည်း မျှော်ကြတာပဲ။ မိုးကိုကြိုက်တယ် မကြိုက်ဘူး မဟုတ်ဘူး။ မိုးရဲ့ပြုအပ်တဲ့ ကျေးဇူးကို အလိုရှိလာရတဲ့အတွက် မျှော်ကြရတာပဲ။ ပူလွန်းလောင်လွန်းလို့ အအိုက်ဒဏ်ကလွတ်အောင် မိုးကိုမျှော်တဲ့လူလည်း ရှိတယ်။ စိုက်ခင်းပျိုးခင်းအတွက် မျှော်တဲ့လူလည်း ရှိတယ်။ အဲသလို အမျိုးမျိုးရှိကြတာပေါ့”

“ဒီအထဲမှာ ကြည့်ဖို့က မိုးဟာ အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေတာများသလား။ အကျိုးပျက်စီးစေတာများသလား၊ ဒါကိုကြည့်ရမယ်။ အဲဒါမှလည်းပဲ လူအများအပေါ်မှာ အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေသလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် လူအနည်းအပေါ်မှာ အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေသလား။ တစ်နည်းက လူအများရဲ့အကျိုးကိုပျက်စေသလား။ လူအနည်းရဲ့အကျိုးကိုပျက်စေသလား။ အဲဒါတွေကို ကြည့်ရမယ် အတင့်ရဲ့”

“အတင့် ခုနကပြောတယ်။ အခု သစ်ပင်အောက်ဝင်ပြီး မိုးခိုနေရတဲ့ လူတွေ၊ ဈေးသည်တွေ ဘာတွေဟာ မိုးကိုမုန်းတယ်လို့ အဲဒါ မမှားဘူး။ နို့ပေမယ့် အမှန်ချည်းလည်း မဟုတ်သေးဘူး”

“အင့်ဟင် . . . မင်းဟာက ဘယ်နှယ်ဟာလဲ”

“နေဦး လှမောင်၊ ငါပြောတာ မင်းဆက်နားထောင်ဦး သူတို့အသက်မွေးတာဟာ မိုးနဲ့ တိုက်ရိုက်မပတ်သက်ဘူး။ မိုးကို တိုက်ရိုက်မှီမနေဘူး။ ဒီတော့ မိုး ကပျက်ယပျက်လုပ်တယ်လို့အမြဲပဲ ယူဆမှာပဲ။ သူတို့ဒီလိုယူဆတာနဲ့ ဒီသဘောတရားဟာ ဒီအတိုင်းချည်းပဲ ဖြစ်နေမှာ

လား။ မဟုတ်ဘူးကွ။ သူတို့တစ်တွေ တို့တစ်တွေဟာ မိုးကို မုန်းနိုင်ခွင့်ရှိ တယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် သူတို့နဲ့ တို့က ပကတိလူနည်းစုတွေပဲ၊ တို့မြို့ ပေါ်မှာ နေတယ်ဆိုတဲ့လူဟာ တောရွာတွေအပေါ်မှာ ခေါင်းပုံဖြတ်စား နေကြတာပဲ”

“ဟင် . . .”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အနည်းနဲ့အများပေါ့။ မြန်မာပြည်က ထွက်သမျှ ပစ္စည်းတွေဟာ မိုးနဲ့မကင်းနိုင်ကြဘူး။ ဆန်စပါးတွေ။ သစ်တွေ၊ သတ္တု တွေဟာ မိုးနဲ့ကိုမကင်းနိုင်ဘူး။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကို ပေါ်လာအောင် လုပ်ပေးရတဲ့ လူတွေဟာ မိုးကိုအားကြီးအားကိုးရတာပေါ့။ အကြမ်း ဆုံးဥပမာကိုပြောရရင် လယ်သမားဟာ စပါးစိုက်ရမယ်။ မိုးသာမရွာ ရင် တစ်နေရာကရေရှာပြီး လယ်ထဲသွင်းရတော့မယ်။ ဒါဟာ အလုပ် ပိုတဲ့အတွက် သူ့မှာ ပိုပြီးပင်ပန်းတာပဲ။ လူ့အလုပ်ပိုပြီး လုပ်ရတယ်လို့ စပါးဈေး၊ ဆန်ဈေးကျတော့ သူပိုရသလား။ မရဘူး။ ဒါထားဦးလေ။ သူလုပ်ရတဲ့လုပ်ငန်းမှာ မိုးဟာ အများကြီးအကူအညီရတယ်”

“သူကော စိုစိုစွတ်စွတ်ကို လူတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ ဘယ်ကြိုက် မလဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အလုပ်မှာ အကျိုးဖြစ်တော့ မိုးကိုမျှော်ရတာပဲ။ မြို့ ပေါ်ကလူဟာ မြေမာကြီးကို ထုခွဲပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်စိုက်၊ ကိုယ်တိုင် ပျိုး၊ ကိုယ်တိုင်ရိတ်၊ ကိုယ်တိုင်လုပ်ရတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ အဲသလို လုပ် ရတဲ့လူအပေါ်မှာ အညွန့်ခူးပြီးနေတဲ့သူ။ ဒီတော့ သူဟာ မိုးကို ရှုပ် တယ်ထင်တာပေါ့။ တို့တစ်တွေ လယ်သမားဖြစ်ရင် မိုးကိုမျှော်ရမှာ ပဲ။ မိုးရွာရင် လက်ခံရမှာပဲ။ မရွာရင် ‘ရွာပါစေ . . . ရွာပါစေ’ လို့ တောင့်တရမှာပဲမဟုတ်လား။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ကွ၊ မိုးဟာ တကယ့်အသက်ပဲ။ လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ သစ်ပင်တွေ ကုန်ကုန် ပြော လိုက်မယ်ကွာ . . . လောကကြီးရဲ့အသက်ပဲ။ ဒီစကားမှန်တယ်။ မမှန်

တယ် မြေပုံထဲမှာဆိုတယ်မဟုတ်လား။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြွယ်ဝဆုံး တိုင်းပြည်တွေဟာ ‘ထရောပစ်’ ဆိုတဲ့ မိုးသိပ်ရွာတဲ့ အဝန်းအဝိုင်းထဲမှာ ပါတဲ့ တိုင်းပြည်တွေ မဟုတ်လား။ အဲဒါသာကြည့်တော့ အတင့်၊ ဒါ စကားအချုပ်ပဲ”

အတင့်သည် တဖြိုင်ဖြိုင်ရွာသွန်းနေသော မိုးရေပေါက်များကို ငေးလျက် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေပေ၏။

လှမောင်မှာ ကျွန်တော့်စကားဆုံးအောင် စောင့်ဆိုင်းနေရာမှ ပြောချင်ဇောတကြီး ပြီးပြီးချင်း ဆက်ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဒါဖြင့် ငါတစ်ခုမေးဦးမယ်။ တို့တစ်တွေဟာ ‘ထရောပစ်’စည်းဝိုင်းထဲမှာပါတဲ့ တိုင်းပြည်ဖြစ်လျက်နဲ့ တို့တော့ ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းရဲနေရသလဲ။ ဒီသဘောတရားကော မင်းပြောနိုင်သလား။ ကဲ . . .ပြောစမ်းကွာ။ မင်းတစ်ဆိတ်ရှိ သဘောတရား သဘောတရားနဲ့ အပြောများတဲ့လူဆိုတော့”

“ပြောတော့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ကွာ ပြောဖို့ အချိန်မရသေးဘူး။ အတင့် တော်တော်ကို ရွံ့နေပြီ။ ဒီမှာ ရပ်နေတာ အအေးမိပြီး ဝမ်းရောင်မှာ စိုးရတယ်။ လေသိပ်မပါတော့ဘူး။ မိုးလည်း နည်းနည်းစဲပါပြီ။ အခုလိုပဲ လျှောက်သွားကြရင် မကောင်းဘူးလား။ နွေးလည်း နွေးသွားတာပေါ့”

အတင့်သည် သွားရန်ဟန်ပြင်လျက် ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ သူ့စာအုပ်ကိုလှမ်းယူမည်ပြု၍ . . .

“နေပါစေလေ . . . ကိုဝေပဲ ယူခဲ့မယ်။ သွား . . . သွား . . . ရှေ့ကသွား”

ဟုပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်က လမ်းဖယ်ပေးပြီး နောက်ကနေ၍ လိုက်သောကြောင့်

အတင့်ကလေးလည်း ရှေ့က ခပ်မှန်မှန်လျှောက်၍သွားလေသည်။
 အတင့်၏ မျက်နှာကလေးကို ရင်ဆိုင်မမြင်ရသည့်တိုင်အောင်
 ကိုယ်ကလေးကို နောက်ကသိမ်းခြုံ၍ မျက်စိရှေ့တွင် နီးနီးကပ်ကပ်မြင်
 တွေ့နေရသောကြောင့် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နိုင်ခဲ့လေသည်။

*

(၃)

ကိုက်တစ်ရာလောက် လျှောက်လာကြသောအခါ လှမောင်၏အိမ်
ရှေ့သို့ ရောက်သဖြင့် လှမောင်သည် လမ်းခွဲကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွား
လေ၏။ ခြံပေါက်ဝ မဝင်ခင် . . .

“အတင့် သတိထားသွားနော်။ မိုးမျှော်ကိုယ်တော်ပါလို့ ထပ်ပြီး
သည်းလာမှာစိုးရတယ်”

ဟုနောက်ပြောင်သွားသောကြောင့် ရယ်မောခဲ့ကြသည်ကို သတိရ
မိသေးသည်။

“ကိုဝေ . . . ကိုလှမောင်တစ်ယောက်ဟာ သိပ်နောက်တာပဲ။
အတန်းထဲမှာ သူသာမရှိရင် ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီးဖြစ်နေမှာပဲ။ မရင်နု
တို့၊ မခင်သန်းတို့က ဘာပြောတယ်မှတ်သလဲ။ ကိုဝေကို အခြောက်
တဲ့။ လှမောင်ကိုအစိုတဲ့”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ . . . ကိုဝေ နားမလည်ဘူး”

ဟုနောက်ကနေ၍ လှမ်းပြီးမေးလိုက်သည်။

“အို . . . အရှင်းကြီးကို နားမလည်ဘူးလား။ တကယ် နက်နဲတာ တွေတော့လည်း နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်နားလည်တတ်လိုက်တာ။ မရင်နုတို့ ပြောတာ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်”

“ဆိုပါဦး . . . ဘာတဲ့လဲ”

“အစိုဆိုတာဟာ စိုစိုပြည်ပြည်ဝေဝေဆာဆာကို ဆိုလိုတာပေါ့။ အခြောက်ဆိုတာက ကိုဝေလို ငြီးငွေ့စရာကြီးကိုဆိုတာ။ ကိုင်း . . . သိပြီလား”

ဤအမေးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်သာကြားရလျှင် မျက်နှာအမူအရာ ကလေးများကိုပါ ထည့်သွင်းရေတွက်၍ ဦးနှောက်ထဲမှာ မှတ်သားထား နိုင်ခဲ့လိမ့်မည်။

ယခုသော် နောက်ပြန်ကြီးဖြစ်နေ၍ စကားလောက်ကိုသာ မှတ် ထားရတော့လေသည်။

“အတင့်ထင်တယ် . . . ကိုဝေ ၁၀ တန်းဆက်ဆက်ပြီး ကျနေတာ ဟာ ကိုဝေ ‘သဘောတရား’ တွေကို စာမေးပွဲစစ်တဲ့ လူတွေက လက်မခံ နိုင်ဘူးထင်တာပဲ”

“နို့ . . . အတင့်ကော လက်ခံနိုင်သလား”

အတင့်သည် စောစောက နှုတ်သွက်လျှာသွက်သလောက် ယခု ဆိုင်းတွဲ၍နေချေ၏။

“ဘယ့်နယ်လဲဟင်”

အတင့်သည် ရှေ့က သွားမြဲသွားကာ ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ နေလေ သည်။

“ပြောရမှာ အားနာတယ်နဲ့တူတယ်။ လက်မခံနိုင် လက်မခံနိုင်ဘူး ပေါ့ အတင့်။ ဘာဖြစ်သလဲ ကိုဝေတို့တော့ မြောင်ပဲ။ စဉ်းစားဦးလေ။

အခု လက်မခံနိုင်သေးတောင် စဉ်းစားပြီးတဲ့အခါ စဉ်းစားပြီးတဲ့ တစ်နေ့ ကျတော့ လက်ခံနိုင်မှာပါ။ ကိုဝေပြောတာတွေဟာ ကြံဖန်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ် သဘာဝဓမ္မပြောတာ။ ဟုတ်လား မဟုတ်လား စဉ်းစားဦးပေါ့”

အတင့်သည် နောက်သို့တစ်ချက်ပြန်ကြည့်ကာ ပြုံးလျက် ထို့နောက် ခေါင်းကိုငုံ့ချ၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားသည်။

အဓိပ္ပာယ်ရှိသော အပြုံးဖြစ်သဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ခိုင်မာသွားစေအောင် စိတ်အားထက်သန်လာ၍ ဆက်ပြောလိုက်မိသည်။

“ကိုဝေ . . . စဉ်းစားဖို့ရှိရင်လည်း အတင့်ပြောနိုင်ပါတယ်။ မြောင် ပဲ ပြော။ ကိုဝေ စဉ်းစားမယ်။ စဉ်းစားတယ်ဆိုတာ ကိစ္စတစ်ခုကို ကိစ္စ တစ်ခုထဲကအနေနဲ့ အကျိုးအကြောင်း အကုန်စဉ်းစားရတာရှိတယ်။ တခြားကိစ္စတွေနဲ့ စပ်ဟပ်ပြီးစဉ်းစားမှ အမှန်တွေ့တာလည်း ရှိတယ်။ ကိုဝေအမျိုးမျိုး စဉ်းစားမယ်။ လက်ခံနိုင်ရင် လက်ခံမယ်။ အတင့်လည်း စဉ်းစားရင် အဲသလို စဉ်းစား။ ဒါနဲ့မှ လက်မခံနိုင်သေးရင် ထပ်စဉ်း စားပေါ့”

ဤကဲ့သို့ ပြောလာစဉ် အတင့်၏အိမ်ဝသို့ ရောက်လာသည်။

(၄)

“ဝင်ပါဦးလား ကိုဝေ။ မိုးလုံးလုံးစဲမှ ပြန်ပါလား”

ဟု ခြံတံခါးကိုဖွင့်ရင်း ဖိတ်မန္တက ပြုနေသည်။

ဝင်ရန်အကြောင်းထူးမရှိတော့သည်နှင့် . . .

“မဝင်တော့ဘူး”

ဟုပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကိုဝေ မိုးကာယူသွားလေ။ အတင့်အတွက် ကိစ္စမရှိတော့
ဘူး။ အိမ်ရောက်နေပြီပဲ။ အဝတ်အစားလဲရုံသာ ရှိတော့တယ်”

ကျွန်တော့်မိုးကာကို ချွတ်၍ပေးသည့်အတွက်လှမ်း၍ယူရင်း. . .

“ကဲ . . . သွားတော့၊ ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက် သောက်လိုက်ဦး။ ခြေ
ထောက်ကို ရေဆေးပြီးအဝတ်တစ်ခုနဲ့ နာနာပွတ်ပေး။ နွေးနွေးထား။
နို့မဟုတ်ရင် အအေးမိနေဦးမယ်။ ဒါထက် မိုးကိုလည်း အထင်မှား

တတ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အတင့်မှာ မမျှော်လင့်သောစကားတစ်လုံးကို ကြား
လိုက်ရသကဲ့သို့ ဆတ်ခနဲခေါင်းလေးထောင်ကာ မော့ကြည့်လျက်. . .

“လက်စသတ်တော့ ကိုဝေလည်း တော်တော်အလာသားပဲ။ မရင်
နုတို့ကိုပြောပြရမယ်။ ကိုလှမောင်သာ အစိုမဟုတ်ဘူး။ ကိုဝေလည်း
အစိုပဲလို့”

“ဘာ. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု ကတိုက်ကရိုက် ပြန်မေးလိုက်ရသည်။

“အို . . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်ပါလား . . . ရွဲလို့”

အတင့်သည် ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ဖြင့် ထွက်သွားသောကြောင့် နောက်
ရပ်၍ကြည့်နေမိသည်မှာ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်အထိပင် ဖြစ်သည်။

အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ စိုသောအဝတ်များရေညှစ်၍ လှမ်းရာ
တွင် မိုးကာအကျိထဲ ရေစိုနေသော လက်ကိုင်ပဝါလေးတစ်ထည်ကို
တွေ့ရသည်။

ထိုလက်ကိုင်ပဝါလေးတစ်ထည်ကို ဘယ်လိုထည့်ထားသည်ဟု
မမှတ်မိ။

ကျွန်တော့်ဥစ္စာလည်း မဟုတ်၍ တအံ့တဩ လှန်လှော့ကြည့်ပါ
၏။

ဤမိုးကာအကျိကို ထိုနေ့အဖို့ ကျွန်တော်နှင့်အတင့်သာ ဝတ်ကြ
ရာအတင့်ဥစ္စာဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆရသည့်အလျောက် နောက်တစ်နေ့ တွင်
ကျောင်း၌ပြန်ပေးမည်ဟု အကြံပြုလျက် တစ်မိမိမိ ရွာနေသော မိုးကို
ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ကြည့်နေမိလေသည်။

ကျောင်းတက်ချိန်သာ ရောက်ခဲ့လျက် အတင့်ကား ပေါ်မလာဘဲ ရှိသည်။

ကျောင်းတက်နောက်ကျခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မှတ်ထင်မိသော် လည်း တစ်ဘာသာသင်ချိန်ကုန်၍ နောက်တစ်ဘာသာသင်ချိန်သို့ ရောက်ကာ ထိုသင်ချိန်ပင် ကုန်ဆုံးခဲ့သည့်တိုင် အတင့်ပေါ်မလာဘဲ ရှိသောအခါ ထိုနေ့အဖို့ လုံးလုံးကျောင်းတက်တော့မည် မဟုတ်ခြင်း ကို သိရ၏။

(၅)

လက်ကိုင်ပဝါ၏အပြစ်

ကျောင်းတက်ချိန်သာ ရောက်ခဲ့လျက် အတင့်ကား ပေါ်မလာဘဲ ရှိသည်။

ကျောင်းတက်နောက်ကျခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မှတ်ထင်မိသော် လည်း တစ်ဘာသာသင်ချိန်ကုန်၍ နောက်တစ်ဘာသာသင်ချိန်သို့ ရောက်ကာ ထိုသင်ချိန်ပင် ကုန်ဆုံးခဲ့သည့်တိုင် အတင့်ပေါ်မလာဘဲ ရှိသောအခါ ထိုနေ့အဖို့ လုံးလုံးကျောင်းတက်တော့မည် မဟုတ်ခြင်း ကို သိရ၏။

ဤတွင် ပြန်ပေးရန် ယူဆောင်လာခဲ့သော လက်ကိုင်ပဝါကလေး ကို မိုးကာအင်္ကျီထဲတွင် မူလထားသည့်နေရာမှ သွားရောက်ယူငင်ထုတ် ယူကာ ကျွန်တော့်အပေါ် အင်္ကျီအတွင်းဘက် လက်ယာအိတ်ထဲသို့

လျှို၍ထည့်လိုက်သည်။

ယင်းကဲ့သို့ အိတ်ပြောင်း၍ ထည့်လိုက်စဉ် အချိန်ကာလအတွင်း ဆရာအကူးအပြောင်းကြောင့် နောက်ဘာသာသင်ဆရာသာ ရောက်နေ နှင့်ပြီဖြစ်လျှင် . . . သို့မဟုတ် မူလဘာသာသင်ဆရာ ထွက်ခွာ၍ မသွားသေးမီဖြစ်က ကျွန်တော့်တွင် နောက်နောင်ဖြစ်ရတော့မည့် စိတ် ဒုက္ခတို့သည် ဖြစ်ခဲ့ရဖို့မရှိဟု ယနေ့ပြန်ပြောင်း၍ နောက်ကြောင်းစဉ်း စားချိန်တွင် အောက်မေ့မိလေ၏။

သို့သော် ထိုသို့မဟုတ်ရကား။ အမြဲတမ်း နောက်ပြောင်ရန် အခွင့် အရေးကို အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသော လှမောင်သည် ကျွန်တော်၏ ထူး ခြားသော လှုပ်ရှားခြင်းကို သိမြင်ကာ ဘာလုပ်သည်ကို ရုတ်တရက် ရိပ်မိသကဲ့သို့ အနားသို့ပြုံးစနဲ့နဲ့ မျက်နှာဖြင့်ကပ်လာ၏။

“ဟေ့ . . . ငါမြင်ပါတယ်ကွ။ မင်း ဟာကို မင်းမပြဘူးလား။ ပြ မလား။”

လှမောင်မှသာ ပြုံးနိုင်လျက် ကျွန်တော့်မှာ ပူထူသွားသည်။ ရုတ်တရက် မဖြေတတ်အောင်ရှိကာ မျက်နှာများပင် နီမြန်းသွား လေရော့သလား မသိ။

မျက်နှာရော တစ်ကိုယ်လုံးပါ ထားစရာမရှိအောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့ . . . ငါ ကောင်းကောင်းပြောနေတုန်း ပြနော်”

ဟုလှမောင်က ထပ်၍ပြောသော အသံသည် တစ်ခဏကထက် အနည်းငယ်သာတိုး၍ ကျယ်လောင်ကာအခြားကျောင်းသားများ သာမန်အားဖြင့် ကြားလောက်အောင် မဟုတ်သေးသော်လည်း ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင် သူ၏အသံသည် ကျောင်းဆင်းကျောင်းတက် ခေါင်းလောင်း သံထက် ပြင်းထန်ကျယ်လောင်သည်ဟု မှတ်ထင်မိသည်။

ထို့ထက် ပိုမိုပြင်းထန်ကျယ်လောင်စွာ ပြောလာမည်ကိုလည်း

များစွာစိုးရိမ်မိ၍ စကားပြတ်မှပြတ်တော့ဟု သူ့စကားနှင့်သူပင် . . .

“မင့်ဥစ္စာက ဘာလဲကွ။ မြင်တယ်လည်း ပြောတယ်။ ပြရဦးမယ်လည်း ပြောတယ်။ ဘယ်လိုဟာလဲ။ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါ့ဥစ္စာ ငါ . . .”

“အေးလေ . . . မင့်ဥစ္စာဖြင့် ပြပါတော့လား”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်းက ဘာမို့လို့ စစ်နေရတာလဲ”

စကားဖြင့်လှီးလွှဲပြောလျှင်မကျေနပ်နိုင် ဖြစ်လာဘိသကဲ့သို့ . . .

“မင်း မပြဘူးနော်။ အေးကွာ မှတ်ထား။ ငါသိတယ်။ ငါအကုန်သိတယ်။ ငါမြင်လိုက်တယ်ကွ။ မင်းက မပြပေမယ့် ငါသိပါတယ်”

လှမောင်သည် ပြောပြီး သူ့နေရာသို့ ပြန်မည်လုပ်လေ၏။

ဤတွင် ဤအခြေဖြင့် သူ့အားပြန်၍ သွားစေက နောက်နောင် စကားကျယ်ပွားကာ အလိုမရှိအပ်သော ဆိုးကျိုးဆိုးဖြစ်တို့ပေါ်ပေါက်လာမည်စိုးသောကြောင့် . . .

“ကဲ . . . ကြည့်ချင်ရင် ရော့ . . . ကြည့်”

ဟု အပေါ်အကျီအိတ်ထဲမှ ကျွန်တော်၏ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်၍ စိတ်ကျေနပ်ရုံပြလိုက်မိသည်။

သို့သော် လှမောင်ကား လူပါးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် လက်ကိုင်ပဝါကိုလှမ်းမယူဘဲ . . .

“တော်စမ်းပါကွာ။ ငါ့များ တစ်ပတ်ရိုက်လို့ ရမလား။ မင်း ညာဘက်အိတ်ထဲမှာပါကွ။ မပြချင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ငါ သေသေချာချာမြင်လိုက်ပြီးသားကြီးပဲ”

ဟုပြောဆိုကာ လှည့်၍ထွက်သွား၏။

သူထွက်သွား၍ စိတ်သက်သာရာ ရဖို့ဖြစ်သော်လည်း မသက်သာနိုင်ဖြစ်ရလေ၏။

ဆရာရောက်လာ၍ ထပေးလိုက်ရပြီး စာသင်သံ ကြားနေရသည့်
တိုင် ဘာသင်၍ ဘာသင်သည်ကို ဂရုမပြုနိုင်ဘဲ လှမောင်သိသွားခြင်း
အတွက် မည်ကဲ့သို့ ပိတ်ပင်ရမည်ကိုသာ နည်းလမ်းကြံဆနေမိသည်။
နည်းလမ်းကြံဆ၍ မရနိုင်တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အပြစ်တင်မိ၏။

မိုးကာအကျီအိတ်အတွင်းသာ ထားမြဲထားလိုက်က ဤကဲ့သို့ ဖြစ်
စရာမရှိ။

လှမောင်လည်း သိမည်မဟုတ်။

ယခုသော် လော်လည်မိခြင်းကြောင့်ပင် သူတစ်ပါး သိမြင်သွား
သည့်အခြေသို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။

*

(၆)

သူတစ်ပါးဟူရာတွင် လှမောင်မဟုတ်ဘဲ တကယ့်သူတစ်ပါးသာ
ဖြစ်ချေက စိတ်ပူပင်ကြောင့်ကြဖွယ်ရာမရှိ။

ယခုသော် လူရှုပ်လူပွေ လှမောင်ဖြစ်နေ၍ များစွာစိတ်ပူပန်ခြင်း
ဖြစ်ရကာ တစ်ကိုယ်လုံးအဖျားတက်သကဲ့သို့ ပူရှိန်ကာ ချွေးစေးကြီး
တပြိုက်ပြိုက် ထွက်ယိုလျက် ရှိနေတော့၏။

မိမိအတွက်ကားမပူ။ အတင့်အတွက်သာလျှင် ပူမိသည်။

ကျွန်တော့်မှာ ဂုဏ်ပျက်ဖွယ်ရာမရှိ။

အတင့်မှာ တစ်ကျောင်းလုံးတွင် ဣန္ဒြေအရှိဆုံး မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးများ ၇ တန်းရောက်လျှင် သူတို့၏ဂုဏ်သိက္ခာမှာ
တစ်ကျောင်းလုံး၏ အထူးအကဲခတ်ခြင်းကို ခံနေရတုန်းဖြစ်လျက် ၈
တန်း ၉ တန်းလောက်ရောက်လျှင် ထိုဂုဏ်သိက္ခာမှာ လွင့်စဉ်ပျောက်

ပျက်ခြင်းသာများပြီးလျှင် ကျောင်းသားတစ်ယောက်မဟုတ်က၊ အခြား
ကျောင်းသားတစ်ယောက် အမည်ဖြင့် သမုတ်ပြောဆိုခြင်းကို ယုတ်စွ
အဆုံးခံယူခဲ့ရပြီ ဖြစ်၏။

အတင့်မှာကား ၁၀ တန်းသို့ ရောက်ခဲ့လျက် မည်သည့်ကျောင်းသူ
ကျောင်းသားကမျှ သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ညစ်နွမ်းအောင် ဆိုပြောနိုင်
ခြင်းမရှိရလေအောင် တည်တည်ကြည်ကြည်နေထိုင်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။

ယောက်ျားကလေးများနှင့် အရောမဝင်ဘဲ ကိန်းကြီးခန်းကြီးလုပ်
နေသည်လည်းမရှိ။ ပြောစရာရှိကပြော၍ အတူတကွ ရောနှော၍ သွား
သင့်က အတူတကွ ရောနှော၍သွားရန် ဝန်မလေးချေ။

ကျောင်း၏အမြင့်ဆုံးအတန်း နောက်ဆုံးနှစ်သို့ ရောက်သည့်တိုင်
အောင် ဣန္ဒြေကို စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းလာခဲ့ပြီးနောက်မှာ ယခု ကျွန်တော့်
ကြောင့်လှမောင်ပါးစပ်၏ ဖြိုခွင်းမှုဖြင့် ဣန္ဒြေတိုက်ကြီး ပြုလဲရတော့
မည်မှာ မတွေးဝံ့သော ကိစ္စဖြစ်ပေ၏။

ထိုသို့မဖြစ်အောင် မည်ကဲ့သို့ ကာကွယ်ရမည်ကိုလည်း မကြံတတ်
နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

လှမောင်အား အတင့်လက်ကိုင်ပဝါပြု၍ ပိတ်လျှင်ကောင်းမည်
လော။

ကျွန်တော် သိသလောက်တွင် လှမောင်မှာ ပိတ်ဆိုရမည့်သူမျိုး
မဟုတ်။

ကျောင်းသူကလေးများ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ရစရာမရှိအောင် ခြွေမွ
ပစ်တတ်သည့်အကျင့်ကြောင့် မတော်တဆ မေ့ကျန်နေသော လက်
ကိုင်ပဝါကို သားပုပ်လေလွင့် မဖွယ်မရာမပြောရန် တားမြစ်၍ ရမည်
မဟုတ်ချေ။

တစ်တန်းလုံး ဝါးခနဲ ရယ်သံလိုလိုကြားလိုက်ရ၏။

ထို့နောက် တစ်ခဲနက် ငြိမ်သက်သွားခြင်းကို သိလိုက်သလိုလို ရှိ၏။
ကျောင်းသူကလေးတချို့၏ ပါးစပ်မှ လက်ကိုင်ပဝါဆိုလျက် တစ်ခဲ
ခဲတစ်ခဲ ရယ်နေသောအသံကိုလည်း ကြားနေရတုန်းပင်။

ခဲခဲခဲခဲအသံမှ ဝါးခဲ ဝိုင်း၍ ရယ်သံကိုကြားလိုက်ရပြန်မှ သတိ
ရကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။

အတန်းတစ်တန်းလုံး၏ မျက်စိသည် ကျွန်တော်၏အပေါ်တွင်
ကျရောက်လှောင်ပြောင်လျက်ရှိကြသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ဤတွင် မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်ကာ ဆရာရှိရာဆီသို့ကြည့်
လိုက်သည်။

ဆရာလုပ်သူပင်လျှင်လည်း ရယ်မောပြောင်လှောင်လျက် . . .

“လွမ်းဝေ . . .မင်းဆောက်နေတဲ့ တိုက်အိမ်ကြီးဟာ တော်တော်
ကြီးလို့ အခုတောင်မပြီးသေးဘူးထင်တယ်။ မင်းကို ငါမေးနေတာ ၃
မိနစ်လောက်ရှိပြီ။ မင်းမကြားဘူး။ ဘာတွေ စဉ်းစားနေလို့လဲ”

ဟုမေးနေသောကြောင့် သာ၍အနေရ အဖြေရကျပ်သွား၏။

“ပြောလိုက်လေ လွမ်းဝေ၊ မင်းသဘောတရားလေးကို”

ဟု လှမောင်က နောက်မှလှမ်း၍ ပြောလိုက်ရာ တစ်တန်းလုံး ဝါး
ခဲ ပွဲကျသွားပြန်သည်။

ကျွန်တော်၏စိတ်တွင်ကား ခေါင်းပေါ်မှ ရှိရှိသမျှသော ဆံပင်များ
သည် တစ်ချောင်းမကျန် မတ်မတ်ကြီး ထောင်ကုန်ကြပြီလားဟု မှတ်
ထင်လိုက်မိလေသည်။

“မင်းကို မိုးရွာတာ ဘယ်လိုကျေးဇူးရှိသလဲလို့ မေးနေတာ ၃ မိနစ်
ရှိပြီ။ မင်းမကြားဘူးလား”

ဟု ဆရာက ထပ်ပြော၏။

“ပြောလေကွာ လွမ်းဝေ။ မိုးရွာလို့ လက်တွေ့ခံစားရတဲ့ ကျေးဇူး

ကို သဘောတရားလောက်ပေါ့ကွ”
လှမောင်က ထပ်၍ ကွန့်ပြန်လေ၏။
တစ်တန်းလုံးပင် ထပ်၍ ရယ်ကြပြန်သည်။

*

(၇)

လှမောင်၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို အလုံးစုံသိလျှင် ထိုထက်တိုး၍
ရယ်ကြတော့မည်။

ယခုမှ ကျွန်တော့်ကိုသာ ရယ်ကြသေးသည်။

လှမောင်၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို လှမောင်ရှင်းလင်းပြောပြသဖြင့်
သိရှိကြလာမည့်အခါတွင်ကား တစ်တန်းလုံးသာမဟုတ် တစ်ကျောင်းလုံး
သာမက တစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့ကာ လုံးဝအပြစ်ကင်းသော ဣန္ဒြေရှင်ကလေး
တစ်ဦးကိုပါ ရယ်ကြတော့မည့်အရေးကို တွေးမိပြီလျှင် ဆရာ အမေးကို
မဖြေနိုင်သေး။ ဇောချွေးများ တိုး၍ ပြန်လာလေသည်။

တစ်သက်လုံးတွင် ထိုအချိန်မတိုင်မီကလည်းကောင်း၊ ထို့နောက်
လည်းကောင်း လူတစ်ဖက်သားအား သတ်လိုဖြတ်လိုစိတ်ကို မဆိုထား
ဘိ၊ ကျဉ်းမြောင်းနာကျင်စေလိုသော စိတ်ကိုပင် စိုးစဉ်းမျှမထားခဲ့သော်
လည်း ယခုအခိုက်တွင် လှမောင် ပွဲချင်းပြီးသေစေလိုသောစိတ်၊

လှမောင် သူ့ဘာသာသူ ချက်ချင်းလက်ငင်း မသေနိုင်လျှင် သေနိုင်
အောင်ထ၍ သတ်လိုက်ချင်သောစိတ်များပင် ထောင်းခနဲ ပေါ်ထွက်မိ
သည်။

“ဆရာ . . . လွမ်းဝေဟာ ကျွန်တော်တို့ထက်ပိုပြီး မိုးရဲ့လက်တွေ့
ကျေးဇူးကို ပိုပြောနိုင်ပါတယ်။ မနေ့ညနေက ကျောင်းဆင်း မိုးရွာတော့
သူရယ်၊ အတင့်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရယ် ထိန်ပင်ကြီးအောက်မှာ ဝင်ပြီး
မိုးခိုကြပါတယ်။ လွမ်းဝေက မိုးတရား ကောင်းကောင်းဟောပါတယ်။
အတင့်နဲ့ ကျွန်တော်က မိုးရွာတာမကောင်းဘူးလားလို့ တကယ်ပြောပါ
တယ်။ သူက . . .”

လှမောင်ရှေ့လျှောက်၍ ဘာတွေရှည်နေဦးမည် မသိ။

မြန်မြန်စကားဖြတ်လိုက်မှပင် ဖြစ်နိုင်တော့မည့်အတိုင်း . . .

“ကျွန်တော် အခုန အတွေးနက်နေလို့ ဆရာမေးတာ မကြားတာ
ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မိုးနဲ့ ပတ်သက်လို့ဖြေရရင် . . .”

ဟု စကားစကား ယမန်နေ့ညနေက ပြောကြားခဲ့သော အယူအဆ
များအတိုင်းပြောပြလေသည်။

လှမောင်မှာ စကားတန်းလန်းနှင့် ကျွန်တော်ထ၍ ပြန်ထိုင်သွားရ
၏။

*

(၈)

“မင်းရဲ့သဘောတရားက မမှားပါဘူး။ ဆရာ သဘောကျပါတယ်။ စာမေးပွဲထဲမှာ အခုမင်းသိတာမျိုး လူညွန့်ရှူးစားတာတွေ ထည့်ဖြေ လို့တော့ မင်းစာမေးပွဲအောင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ စာမေးပွဲ အောင်ရုံဖြေမှ စာမေးပွဲအောင်မှာ။ အတွေးနက်နက်နဲ့ ဟိုဟာတွေ၊ ဒီဟာတွေ လုပ်မနေ နဲ့။ ပိုပြီး သဘောတရားတွေ နားလည်၊ ပိုပြီးရေးတော့ ပိုပြီး ကျလိမ့် ဦးမယ်”

“ဆရာစိတ်ထဲမှာတော့ ပညာသင်တာဟာ စာမေးပွဲအောင်ရုံ မသင် စေချင်ဘူး။ ကိစ္စတစ်ခုကို ချန်ချန်ပြီး သင်ရတာ သိပ်ဆိုးတယ်။ ကိစ္စ တစ်ခုကိုတစ်ထိုင်တည်းမှာ တစ်ဆက်တည်း၊ အပြီးအပိုင် နားလည် သွားအောင် သင်ပစ်လိုက်ရရင် သိပ်ကောင်းမယ်။ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ် ဘူး။ အသိကို ချန်ထားရတယ်။ ဆရာလုပ်တဲ့လူဟာ ကိုယ်ပြနေတဲ့ အတန်းထက် ပိုပြီးတတ်နားလည်တဲ့ အကြောင်းကို ပြခွင့်မရဘူး။”

ဆရာတို့ ပညာသင်ကြားရေးစနစ်ဟာ တော်တော်ကို ညံ့သေးတယ်”

“အခု မင်းပြောသွားတဲ့ မိုးဟာ ဘယ်လို ဘယ်လိုဆိုတာ အဲဒါ လောက်ဆိုရင် ကိစ္စမရှိဘူး။ မင်းထည့်ပြီး ပြောသွားတဲ့ သဘောတရား အချို့တွေတော့ စာမေးပွဲစစ်တဲ့လူက လက်ခံလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ဒီ တော့ မင်းလည်း ၁၀ တန်းမှာ ၃ နှစ်ရှိပြီ။ စာတော်လျက်သားနဲ့ ကျ တာ နစ်နာတယ်။ ဆရာအချိန်လည်း စေ့နေပြီ။ မင်းတို့ နောက်တစ် ပတ်ကို မိုးရဲ့လက်တွေ့ကျေးဇူးများ အဆိုးအပြစ်ကို စာစီစာကုံးရေး ခဲ့ကြ”

ဆရာအတန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသောအခါ နောက်ဆုံးစာစီစာ ကုံးရေးခိုင်းသွားသည်ကို သိလိုက်သည်။

ဆရာ ပထမပြောနေသော စကားများကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ မကြား လိုက်ပေ။

တစ်ချိန်လုံးတွင် အတင့်နာမည်ပျက်မည့်အရေးကိုသာ တွေး၍ ပူပန်ကြောင့်ကြနေမိသည်။

ဆရာအချိန် ပြီးသွား၍ နောက် ပထဝီသင်ဆရာရောက်လာပြီ ဖြစ်သော်လည်း စိတ်သက်သာရာမရ။

ပို၍ မရဖြစ်လာသည်ကား လှမောင်အနားသို့ စာရွက်တစ်ရွက် ကိုကိုင်ကာ ရောက်လာ၏။

*

(၉)

“ဟေ့ . . . လွမ်းဝေ၊ မင်းကို ဆရာသိန်းပြောသွားတာ ကြားရဲ့လား။ မင်းသဘောတရားတွေ ဘေးချိတ်ထားဖို့လေ။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ပါလားကွ။ ဆရာရေးခိုင်းတဲ့ မိုးရဲ့ကျေးဇူးစာစီစာကုံးကို ဟောဒီလိုရေး”

မိုး၏လက်တွေ့ကျေးဇူးများ

ယမန်နေ့က မိုးရွာရာ ကျွန်တော်ပထမ လက်တွေ့ခံစားရသော ကျေးဇူးမှာ လက်ကိုင်ပဝါကလေးတစ်ထည်ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယ ခံစားရသော လက်တွေ့ကျေးဇူးမှာ . . .

ကျွန်တော့်မှာ ရှေ့သို့ဆက်၍ မဖတ်နိုင်။ ဘာလုပ်၍ ဘာလုပ်မိမှန်း မသိမီ ကျွန်တော်၏လက်သီးမှာ လှမောင်ဆီသို့ ရောက်သွားလျက် လှမောင်မှာလည်း ကိုယ်ကို မဟန်နိုင်ဘဲ နောက်သို့လန်၍ လဲသွားသည်။

အကယ်၍ သူ၏နောက်တွင် မရင်နုဆိုသော မိန်းကလေး ထိုင်ခုံ

သာ မရှိချေက မုချပင် သမံတလင်းပေါ်သို့ ကျသွားမည်။

ယခုသော် မရင်နုခုံနောက်မှီကို ခါးဖြင့် အမှီရနေသောကြောင့်
နောက်သို့ လဲမကျဘဲ ရှိလေ၏။

လှမောင်၏ကိုယ် လန်၍လန်၍ ကျောပေါ်သို့ ဝဲပြီးလာလျက်
ရှိသည်ကို တွေ့ရသည့် မရင်နုကအစ တစ်တန်းလုံးပင် ထိတ်လန့်
တကြားဖြစ်ကာ လှုပ်ရှားသွားလေ၏။

ကျောင်းသားများမှာ ဘာလုပ်ရမည်မသိ ငေးကြည့်နေကြသည်။

ဆရာသည် ဘယ်အချိန်က အနားသို့လာကာ ကြားဝင် ဖျန်ဖြေ
လိုက်သည်မသိ။

လှမောင်မှာ ပါးစပ်မှ သွေးများ ယိုစီးလျက် သူ့နေရာသို့ ပြန်ရောက်
သွားကာ ကျွန်တော့်မှာ ဆရာ၏ ကြိမ်းမောင်းခြင်းကို ခံယူနေရလေ
သည်။

ထိုးကြိတ်နေစဉ် ထူပူနေသောကြောင့် ဆရာအနားသို့ လာစဉ်တွင်
လှမောင်ယူလာသော နောက်ပြောင်သည့် စာရွက်ကလေးကို ဖုံးဝှက်၍
မထားလိုက်မိသည့်အတွက် ဆရာလက်သို့ ပါသွားလေပြီကို နှမြော
ကြီးစွာ တွေ့ရ၏။

မသိစေချင်မှပင် သိကုန်ဖို့ ဖြစ်လာခြင်းကို များစွာ ယူကျုံးမရ
ဖြစ်ကာ လှမောင်ကိုသာ မကျေနိုင်၊ မချမ်းနိုင် စိတ်ဆိုးနေမိ၏။

ဆရာလည်း ကျွန်တော့်အား ကြိမ်းမောင်းနေရာမှ လှမောင် ပါးစပ်
မှ ယိုစီးနေသော သွေးများကို ကြည့်ကာ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်
လျက် စာရွက်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲကောက်ကိုင်ကာ အတန်းအပြင်ဘက်
သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ဤတွင် ဤကိစ္စမှာ ဆရာကြီးဆီသို့ မုချရောက်တော့မည်ဟု
သိရသည်။

တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ ဆရာ ပြန်ရောက်လာပြီး . . .

“လွမ်းဝေ . . . ဆရာကြီးက မင်းကို တွေ့ချင်တယ်တဲ့” ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်တော့်မှာ ဤအတိုင်းဖြစ်ရတော့မည်ကို သိမြင်ပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း နေရာမှ ချက်ချင်းထလိုက်သည်။

“ဆရာနဲ့ အတန်းကို ကျွန်တော် အနှောင့်အယှက်ပြုမိတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်မချုပ်တည်းနိုင်လို့ ဖြစ်တာမို့ ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ”

ကျွန်တော်သည် ဆရာအား တောင်းပန်ကာ ဆရာကြီး၏ အခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်သလဲ ပြောစမ်း”

ဟု ဆရာကြီးက တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် မေးသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ အခြားစာရွက်များ မတွေ့မမြင်ရပေ။

ဆရာသည် ထိုစာရွက်မပါဘဲ ဆရာကြီးအား ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ်သည့် အကြောင်းလောက်သာ သာမန်တိုင်ပြောခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ဝမ်းသာမိကာ ဆရာ့ကိုပြေး၍ ကျေးဇူးတင်မိ၏။

ဤစာရွက်မရှိလျှင် ဤစာရွက်ပါအကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရန် မလိုတော့ချေ။

“လှမောင် ကျွန်တော့်ကို စ,လွန်းလို့ မခံနိုင်တာနဲ့ ထိုးလိုက်ပါတယ်”

“စ, တာနဲ့ ဒီလိုထိုးရမလားကွယ့်၊ မင်းဟာ ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်လား၊ မင်းလို ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်ဟာ တစ်ကျောင်းလုံးကို စံနမူနာကောင်းကောင်းပြုရမည် မဟုတ်ဘူးလား၊

အခုကြည့်စမ်း၊ ဆရာနိုင်ယား လာပြောသွားတယ်၊ လှမောင်မျက်နှာ
ကဲ့သွားပြီး သွေးတွေ ဒလဟောထွက်နေတယ်လို့ မင်း အခုလို လုပ်လိုက်
တာမင်းမှာ ဘယ်လောက်အပြစ်ကြီးတယ်ဆိုတာ သိသလား”

“သိပါတယ်”

“နို့... သိလျက်နဲ့ မင်း ဘာဖြစ်လို့ လုပ်သလဲ၊ အသိဉာဏ်ရှိ တဲ့
လူတစ်ယောက်ဟာ အပြစ်ရှိမှန်း သိတဲ့အလုပ်ကို လုပ်မလား၊ မင်း
လုပ်တာ ငါမကျေနပ်ဘူး၊ ငါ့ကျောင်းမှာလည်း ဂုဏ်ထိခိုက်တယ်၊
ကလေးဆိုရင် ကိစ္စမရှိဘူး၊ အခုတော့ လူကြီးတွေ၊ ပြီးတော့ အတန်းထဲမှာ
ကိုယ်ချည်းမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေးတွေ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ၊ မင်း အခု
လုပ်လိုက်တာဟာ ကျောင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုသာ ဖျက်ရာမကျသေးဘူး၊
ကျောင်းသားတွေ ကျောင်းသူတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ပညာကို ဖြောင့်ဖြောင့်
ထားပြီး မသင့်ဝံ့အောင် ဖြစ်မနေဘူးလား၊ မင်းကိုတော့ အပြစ်ကြီးကြီး
ပေးရလိမ့်မယ်၊ ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန် ငါ့ဆီလာခဲ့”

*

(၁၀)

ဆရာကြီးလည်း လေအေးအေးကလေးဖြင့် အတော်ပင် ပြောဆို ကြိမ်းမောင်းလိုက်သောကြောင့် စာရွက်အကြောင်းပါ အကြောင်းသို့ မရောက်ခြင်းအတွက်ပင် အလွန်အလွန် ဝမ်းသာကာ လျင်မြန်စွာ ပြန် ထွက်လာ၏။

ဆရာနိုင်ယားမှာ ပထဝီသင်ကြားနေရာမှ ကျွန်တော့်ကို မြင်သော အခါ ဖျတ်ခနဲ အသင့်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် အကျိုးအကြောင်း စုံစမ်းသော မျက်စိဖြင့် လှမ်းကြည့်၏။

အတန်းကလည်း ထိုနည်းတူပင် လှမ်းကြည့်သည်။

သူတို့၏ စိတ်တွင် ကျွန်တော် မြန်မြန်ပြန်လာနိုင်ခဲ့ခြင်း၊ ဆရာကြီး ၏ ရုံးခန်းဆီမှ ရိုက်သံနှက်သံ မကြားရခြင်းအတွက် အံ့ဩနေကြသည့် ပုံရ၏။

ဆရာက . . .

“ဘယ့်နှယ်လဲ”

မေး၍ လှမောင်ကို လွှတ်လိုက်ရန် မှာကြားလိုက်ကြောင်း ပြောပြ သည်။

လှမောင် ဆေးရုံသွားတယ်၊ ဘလင်းနဲ့ သွားကြတယ်”
ဆို၍ ဆရာကြီးထံ ပြန်သွားပြောရန် အလှည့်တွင် ဆရာက...
“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဆရာပဲ သွားမယ်”

ဟု ပြောဆို ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် ကိုယ့်ခုံတွင် ကိုယ်ပြန်နေ၏။
အတန်းသားများမှာ ကျွန်တော့်ကို စကားမပြောဝံ့ကြတော့သကဲ့
သို့ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ ငြိမ်နေကြသည်။

ကျွန်တော်စကားမစလျှင် ဆရာပြန်လာသည်အထိ သူတို့က စ၊
တော့မည်မဟုတ်သောကြောင့် အကြောင်းကိုလည်း စုံစမ်းမေးမြန်း
လိုသည်နှင့် . . .

“သာဒင် . . . လှမောင် တော်တော်များသွားလား” ဟု မေးကြည့်
သည်။

“များတယ်ထင်တယ်၊ ပါးစပ်က သွေးတွေသိပ်ထွက်တာပဲ၊ ငါ
မြင်တော့ နှုတ်ခမ်းလည်းကွဲသွားတယ်၊ သွားတစ်ချောင်းလည်းကျိုးသွား
တယ်၊ နောက်တစ်ချောင်းတော့ မကျွတ်တကျွတ်ကြီးဖြစ်နေတယ်”

“ငါသိပ်ဝမ်းနည်းတာပဲကွာ၊ ဒီကောင့်ကို ဒီလောက်လုပ်ဖို့ မရည်
ရွယ်ပါဘူး၊ ဘယ်နှချက်လောက် ထိုးမိသွားသလဲ”

“ငါကြားတာတော့ ငါးချက်ပဲ၊ စံမြကတော့ ဆယ်ချက်လောက်
ရှိမယ်ပြောတာပဲ၊ နို့ ဆရာကြီးက ဘာပြောလိုက်သေးလဲ”

“ကြိမ်းတာပေါ့ကွာ၊ ငါလည်း ငါ့အပြစ်မို့ ဘာမှမထုချေပါဘူး၊ ပေး
သမျှ အပြစ်ဒဏ် ခံမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ဘာအပြစ်ပေးလိုက်သလဲ”

ဟု မရင်နုက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

*